

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa „A...” spółka z o.o. sp.k. w Ł.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu [...]Szpitalowi Klinicznemu
w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 21 marca 2017 r., sygn. akt VI ACa [...] /16,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2700 zł
(dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w W. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 2 września 2015 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 83 438 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 października 2014 r. tytułem nieuiszczonej ceny za sprzedane pozwanemu stentgrafy.

Pozwany oparł skargę kasacyjną na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Występowanie istotnego i nowego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością wyjaśnienia wątpliwości związanych z wykładnią art. 54 ust. 5 z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 160; dalej: „u.d.l.”) w kontekście możliwości zmiany wierzyciela zakładu opieki zdrowotnej i uregulowania art. 356 § 2 k.c. oraz umowy faktoringu powierniczego zawartej przez dostawcę towarów i podmiot finansujący. Odnosi się to także do wyznaczenia granic swobody kształtowania przez strony treści umowy. Potrzebę wykładni przepisów prawa odniósł także do art. 54 ust. 5 u.d.l., art. 356 § 2 k.c. oraz art. 921¹ k.c. i art. 101 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminację orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością postępowania, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przesądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności

w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zatem okoliczności przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 do 4 k.p.c. Nie podlegają natomiast badaniu podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Założenie wymagania objętego art. 398⁴ § 2 k.p.c. zostanie spełnione, jeżeli zostaną przedstawione w skardze kasacyjnej i uzasadnione przesłanki o charakterze publicznoprawnym, stanowiące podstawę wstępnej, merytorycznej oceny przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie przesłanki objętej art. 398 § 1 pkt 1 k.p.c. wymagało przedstawienia tego zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Istotność tego zagadnienia wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub w precedensowym charakterze dla rozstrzygnięcia innych spraw.

Skuteczne powołanie przesłanki przewidzianej w art. 389⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nakładało na skarżącego obowiązek wskazania nie tylko przepisów prawa, których wykładnia budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, lecz także szczegółowego opisanie na czym polegają wątpliwości interpretacyjne, określenia, że mają poważny charakter lub przedstawienia orzeczeń sądów, w których dokonano różnej wykładni przepisów, a także, że dokonanie wykładni przez Sąd Najwyższy jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 11/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.). Wiąże się to z taką sytuacją, gdy w odniesieniu do konkretnego przepisu prawnego nie ma jednolitej lub utrwalonej linii orzeczniczej albo ta przyjęta wymaga zmiany, z uwagi na nietrafność lub kontrowersje.

Przedstawione przez skarżącego przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełniają wskazanych wymagań. Nie było podstaw do uznania, że opisane zagadnienie prawne jest rzeczywiście istotnym i nierozwiązanym dotychczas.

Potrzeba wykładni przepisów odnosi się do uregulowań, które były już przedmiotem wielu wypowiedzi Sądu Najwyższego, a niesatysfakcjonujące skarżącego stanowisko nie wypełnia przesłanek tej przyczyny. Podniesione w obu przyczynach wątpliwości są pozbawione doniosłości w odniesieniu do zaskarżonego rozstrzygnięcia, które dotyczy roszczenia dostawcy o zapłatę za dostarczone towary. Skarżącemu nie chodzi bowiem o zmianę podmiotu uprawnionego do żądania zapłaty, ale o ewentualne powiązania prawne dostawcy z innymi podmiotami, które zmierzałyby do przejęcia jego zobowiązania i finansowania jego działalności. Ewentualne porozumienia dostawcy z innymi podmiotami nie mają wpływu na obowiązek pozwanego zapłaty ceny. Wyjaśnienie poruszonych kwestii nie miałoby bezpośredniego wpływu na zobowiązanie pozwanego, skoro podstawa faktyczna i prawna orzeczenia związana jest z tym zobowiązaniem.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, atosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do przyjęcia. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.

jw

ał